

Tábori András

LAPÁTOL/LÉP

[„AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM”]

2020-05-01 | AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM, PRÓZA

A második emelet tele van asztallal. A felfordított asztal a vízben ladikká lényegül. Ha erősödnek a hullámok, a ladikom árbócrúdjaiba kapaszkodhatok. A takarítók raktárából kihozom a lapátot és indulok.

Kiteszem az ablakon a felfordított asztalt. A külső vízszint és a belső járószint nagyjából megegyezik. Csak akkor emelem fel a tekintetemet, amikor áthuppanok a hajómra – ismeretlen várost látok. Persze tudom, merre kell menni, de ha nem erről a helyről és nem a mindennapi útvonalamról lenne szó, nem lennék magabiztos... egy vízen úszó asztal tetején. Alján.

Idegen városokban az utcaszint alapos megfigyelése segít a tájékozódásban. Betört kirakat, míves firka, nehezen kikerülhető útfelbontás – emlékeztetnek, meddig mentem, hol váltottam irányt.

folyékony halmazállapotú tömeg

Evezek a lapáttal. Jobb tempóban haladok, mint képzeltem. A víz alig mozog, félttem, hogy sodrással szemben kell majd küszködnöm. Álló, feszített vízfelület. A víz maga az élet,

ez a nyugodt folyadék mégis eltünteti mindent, ami a várost élővé teszi. Reggel még minden ott zajlott, hét méterrel alattam. A fal és a járda találkozásánál strázsálós bogarak, az egymást kergető kabátos kutyák a parkban, a tiszta levegőről álmodó dézsás örökzöldek a hotel bejáratánál. A zaj és a mozgás természetes helyszíne eltűnt – egybefüggő, folyékony halmazállapotú tömeg járja most az utcákat.

Evezek a műanyag lapáttal. A szél pár perce feltámadt, az addig sík vízfelületre mintákat rajzol. A minták pedig finoman lökdösik az asztalt. Az imbolygás nem fokozódik, így nyugodtan figyelhetem, ahogy a hullámok ablaktáblákkal találkoznak. Akvárium. A víztömeg persze nem csak üveggel, hanem a város összes anyagával kapcsolatba lép. Pár kivétel azért akad, sem én, sem a fa tetején várakozó macska nem kér ebből a kapcsolódásból. A víz nem emelkedik tovább, de szilárd talaj nélkül minden bizonytalanná válik. A víz megváltoztatja a város fizikáját.

Evezek a rövid nyelvű műanyag lapáttal. Új perspektívából látom a várost: a házak is fele olyan magasak, mint reggel voltak, a bérházas nagyvárosból kétszintes kisváros lett. Ez a felismerés inkább megnyugtat, mint megijeszt. Az unalomig ismert útvonal hossza és iránya ugyanaz, mégis, mintha nem nagyváros, hanem csendes, lassabb életű település venne körül. A házak homlokzatainak átázó vakolatát nem jó látni. Pedig tudom, a víz rövid távon nem tesz tönkre semmit, formai értelemben. A ház ház marad, a fa pedig fa. De most, néhány napra minden idézőjelbe kerül. Villanyoszlop félig vízben, autóbusz a víz alatt, kerek műanyag kukák a víz felszínén. Nem károsodnak, mégsem képesek ellátni eredeti funkciójukat. A víz bizonyos tárgyakat kiemel, másokat eltüntet. Az általam keltett csekély áramlatba teáskanna sodródott, és az asztalom után úszik. Ha hazáig követ, megtartom. Ahogyan egy különleges ünnep vagy egy távoli utazás, az időlegesen megváltozott város emléke is megőrizhető jól megválasztott emléktárggyal.

Evezek a rövid nyelvű, zöld műanyag szemeteslapáttal. Egy lapátolás, egy lépés. Ahogy a külváros felé haladok, egyre több a hét méternél alacsonyabb ház. Az utak vonalát eddig házsorok jelölték, most hogy ezek is eltűnnek, a teljes horizont úttá válik. Az hiszem, kihasználom az új helyzetet, lerövidítem utam. Láthatatlanná vált magán- és közterületek felett lebegek át. Telkek, házak, falak, most semmi nem állja utam, semmi, ami a víz és az asztal alatt van.

felső kép | Fortepan.hu